

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

TIDNING FÖR TRÄDGÅRDSODLARE.

Redigerad af Erik Lindgren och Georg Löwegren.

N° 4.

April 1871.

10:de årg.

Af denna tidning, som uteslutande sysselsätter sig med till trädgårdsodlingen hörande ämnen, utkommer ett nummer i hvarje månad. — Prenumerationspriset är för helt år, såväl å postkontoren och i bokhandeln, som hos redaktionen, två riksdaler riksmünt. — Bref till tidningen adresseras: *Tidning för trädgårdsodlare, Stockholm.*

Fruktodling inomhus.

Af G. E—n.

1.

Vinskötsel.

Med undantag af södra delen af landet och några enstaka, gynnade punkter i medlersta delen, der några af de allra tidigaste och härdigaste vindrufsorterna hinna ett slags mognad under varma somrar, lönar det ej hos oss att odla dem, annat än i dertill passande hus, hvarest drifningen kan börja så tidigt på våren, att frukten kan hinna mognad under vår korta sommar. Längre har också vinodling sålunda bedrifvits, utan att man kan säga att vi på senare åren gått framåt. Vål har drifveriernas antal betydligt tilltagit, såväl i antal som i storlek och prydlighet, och mycket har dessutom både talats och skrifvits i ämnet, men vi hafva icke bättre drufvor, ej heller just under någon längre tid, än som erhöles för 30 å 40 år sedan i de gamla, anspråkslösa holländska strökasterna. Orsaken torde vara den, att dessa voro lämpligare för vårt klimat, och att man då började drifningen i allmänhet senare, så att den varmare årstiden inträffade snarare efter drifningens början och kunde utöfva sitt inflytande på jordbädden, följaktligen på vinstockarnas rötter. Numera börjar man vanligen drifningen i början af mars, ja ännu tidigare, då värmen i jordbädden är 3 å 4 grader, och utan all möjlighet att förhöja jordtemperaturen; jorden är genomsur af höstregnen, och ytterligare syra tillföres från husets tak vid hvarje regn eller snöfall. Om då värmen i huset är 15 å 20 grader, så uppkommer ett sådant missförhållande mellan ranka och rot, att något godt resultat deraf omöjligen kan erhållas. Man har vanligen sina hus anlagda på så sätt, att jordbädden till största delen ligger utanföre detsamma, utsatt för väderlekens alla skiftningar; ofta är den anlagd på alldeles oriktigt sätt, nämligen så att man först uppgrävt en graf af 3 å 4 fots djup och 7 å 8 fots bredd, och der ifört sina jordblandningar; är då icke heller sörjdt för vattnets aflopp, hvilket icke sällan är händelsen, så har man en håla hvari knappast någonting kan trifvas. Jag har undersökt sålunda anlagda jordbäddar och funnit att rötterna gått igenom dem, ut i den framför liggande jorden, äfven om

der varit en hård sand- eller grusgång, och om några rötter funnits på djupet, hafva de varit ruttna. Deraf inses lätt, att den vanliga betäckning af löf eller strö, som anbringas för att utestänga kälén, icke tjänar till mycket, de egentliga sugrötterna befinna sig kanske 12 å 16 fot från husets framsida och äro således frusna då drifningen börjar. Derföre går den också ytterst långsamt, till dess vårvärmen kommer och värmer upp jorden, då ett så rikt safttillopp till rankan eger rum, att man är rädlös för nya skott, och man får skära rankan förderfvad för att erhålla något ljus och luft åt de skott, som böra bibehållas, och de fruktämnen som finnas. Att sura, dåligt färgade och vissna drufvor på detta sätt erhållas, är ej det ringaste underligt, tvärtom är det besynnerligt och vittnar till fördel för odlarens skicklighet och vinstockens oömhets, att man får så pass goda drufvor man får.

I det efterföljande skall lemnas en sammandragen afhandling i ämnet, och börjas derföre med:

Vinhusets konstruktion. Att det bör vara olika inrättade hus för olika tidig drifning, är klart. Ett hus der drifningen kan börja i januari och frukten vara mogen i medlet af juni bör vara inrättadt ungefär som vidstående fig. 1 utvisar i genomskärning. Först utgräfvades jorden något vidare än huset skall bli, så att man har rum för grundmurarne; botten bör sluta 5 tum (här menas alltid

decimaltum), från baksidan till framsidan. Vid framkanten lägges ett afloppsror, *a*, löpande utefter husets hela längd och naturligtvisegande aflopp. Öfver hela botten lägges sedan ett 5 tums tjockt lager småsten, *b*.

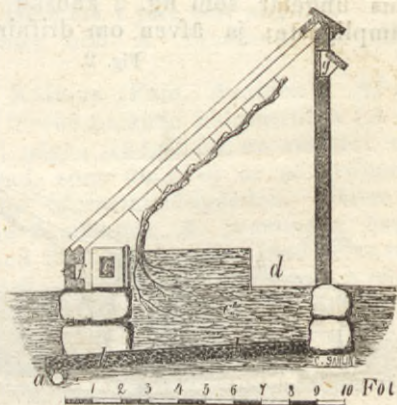

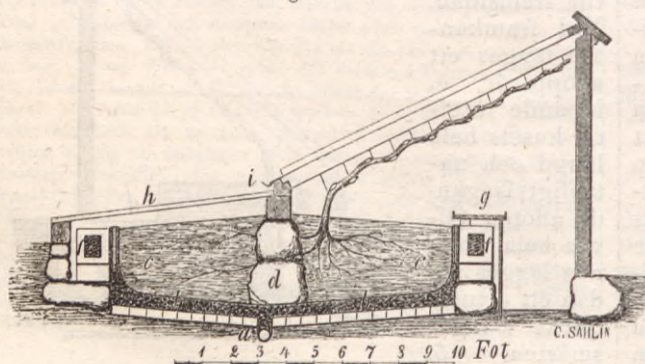
Fig. 1.

Derofvanpå lägges ett lager björnmossa, och derofvanpå jordbädden *c*, hvaruti gången *d* är något nedsänkt, så att man kan gå någorlunda obehindradt inuti huset; *e* är eldkanal, som helt och hållet ligger ned uti jordbädden. För att ej bränna upp rötterna bör den på inre sidan vara beklädd med rättuppstående tegelrör, som fastsätts i murbruket då kanalen rappas. Man brukar vanligen använda taktegelpannor för att åstadkomma öppning mellan jorden och kanalen, men tegelrör äro bättre än tegelpannor, emedan dessa senare gå lätt sönder. Ugnen bör ligga i den ändan af huset, der marken är lägst och eldas utifrån; *f* är luftgluggar, uthuggna i hälften af hvarje af de två på hvarandra liggande framstockarna, i hvilka gluggar inpassas proppar som kunna urtagas då luftning erfordras; *g* är luftgluggar i bakväggen, en under hvarje fönster, försedda med dubbla luckor att öppna vid behof. Yttre luckan synes på figuren öppen, stödd af en pinne, den andra luckan är tillsluten, men bör vara så inrättad, att den kan öppnas inåt. På sommaren äro dessa luftgluggar otillräckliga, hvarföre fönsterna böra kunna öppnas upptill, hvarest vanliga luftpinnar kan sättas under, eller inrättas man någon beqvämare tillställning. Fönsterna böra vara 4 fot breda.

Det inses lätt att ett hus, sålunda inrättadt, med jordbädden helt och hållet inuti huset, der hvarken köld eller onödig väta kan nå densamma efter drifningens början, skall vara lämpligare för tidig drifning än de vanliga husen. Vinstockarna tyckas också i dem få en annan natur, och drufvorna bli vid god skötsel utomordentligt vackra och rika i smak. Det kan väl tyckas att så liten jordmassa, som kan rymmas inuti ett sådant hus, snart skall bli utsugen, men derföre finnes bot som framdeles skall visas, och äfven om detta icke skulle vara fallet, vore det bättre att erhålla 8 à 10 skördar af utmärkt beskaffenhet och sedan förnya både jordbädd och rånkor, än att i vanliga hus, vid tidig drifning, icke allenast få senare, utan äfven dåliga drufvor.

Till senare drifning, eller som börjas i slutet af februari eller början af mars, då drufvorna kunna vara mogna i början af augusti, är ett hus ungefär som fig. 2 kanske bland de allra lämpligaste; ja äfven om drifningen börjas nå-

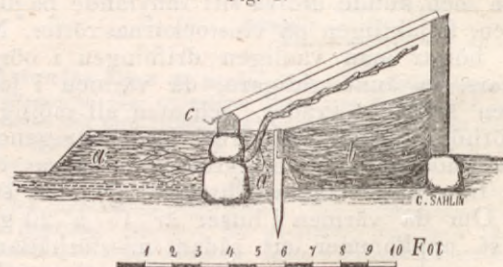
Fig. 2.

got tidigare eller senare än ofvan angifvits. Blifva drufvorna der icke goda, så är det åtminstone icke husets fel. Först utgräfvades bottnen, så att den sluttar mot afloppsörret *a*, från bägge sidor, som vidare synes på figuren. Derpå lägges ett skift tegel i kalkbruk, hvilket hindrar rötterna att tränga ned i kall och sur alf, eller gå utom jordbädden. På tegelskiftet lägges ett 5 tumms lager af småsten, *b*. Derofvan lägges ett lager mossa, och derpå jordbädden *c*, som sträcker sig både innanför och utanför huset; *d* är stempelare som sättas under framstocken, en under hvartannat fönster. Fönsterna böra äfven här vara 4 fot breda. Jordbädden är på båda sidor omgifven af eldkanaler, *f*, beklädda på insidan med tegelrör, åtminstone till 12 fot från ugnen, som bör ligga i ena ändan af huset och eldas utifrån. Kanalerna böra ligga på tegelstenar, ställda på kant; *g* är ett ställage, hvarpå krukväxter kunna sättas under drifningstiden; *h* är betäckning af bräder eller bakar, som påläggas om hösten, hvarpå den vanliga betäckningen af löf anbringas. Framstocken bör bekläddas med plåt, hvarunder en ränna af plåt eller trä anbringas om våren, då betäckningen borttages, för att afleda regnvattnet från taket under sommaren. Vid *i* synes nämnda ränna. Luftningen sker genom att öppna fönsterna upptill, hvarest vanliga luftpinnar kunna sättas under, eller också fönsterna neddragas, men i så fall nödgas man gå på jordbädden utanför huset och bör fördenskull der lägga en »vandring» af bräder.

Till ännu senare drifning, eller då början sker vid början af april, äro de gammalmodiga, små holländska strökasterna tjenligast; de hafva, åtminstone förr, varit mycket brukliga, men torde nu fallit ur minnet, hvarföre här lemnas en afbildning af en sådan, fig. 3; *a* är jordbädden, af-

Fig. 3.

stängd från strögrafven medelst en plank upptill, fastspikad på nedslagna pålar. Nedtill lägges grästorf i sluttande form; *b* är strögraf. Framstocken bör bekläddas med plåt, hvarunder en ränna sättes, som det synes vid *c*. Spalieret göres helst af läkter, en tum i fyrkant, lagda på tvärpröjsar, 10 tum från glaset, samt så att det kan borttagas vid ströets inläggning. Man luftar en dylik kast såsom en vanlig bänk, genom att sätta luftpinnar under fönsterna upptill.

Jord till vinstockar. Den bästa jord som kan erhållas till vinstockar är lerhaltig grästorrfjord, tagen 3 tum tjock på gammal betesmark, upp-tagen och lagd i hög 3 å 4 månader innan den skall begagnas. En månad innan jordbädden skall anläggas bör torfjorden genomgrävas och sönderplockas i bitar stora som en knuten hand. Till 10 lass af sådan jord läggas 4 centner grofmalet, preparerat benmjöl, 2 lass gammalt murbruk, 1 lass kolstybbe, 1 lass helt och hållet förmultnad gödsel och 1 tunna aska. Skarpkornig sand tillsättes mer eller mindre, allt efter som torfjorden innehåller mer eller mindre deraf, t. ex. 2 å 3 lass till ofvannämnda qvan-tum. Sedan omblandas alltsammans och formas i en kamformig hög, som efter en månads för-lopp är färdig att begagna. Det är gifvet att man kan begagna äfven andra jordarter än de ofvannämnda, men torfjorden bör dock utgöra hufvudämnet; benmjölet tillsättes för att utföra en uthållande, gödande verkan, hvilket kreaturgödsel icke gör; murbruk, kolstybbe och sand göra jorden porös och lucker. Kalkens goda eller dåliga inverkan på vinstockar har visserligen varit omtvistad, men jag har funnit den god, isynnerhet då den användts i form af gammalt murbruk. Att ej mera kreaturgödsel bör tillsättas, beror derpå, att den genom sin stora qväfvehalt till en början förorsakar en alltför kraftig växtlighet, som snart aftager. Askan tillsättes för sin kalihalt; vinstockarna behöfva mycket sådant. Det torde förefalla mängden besynnerligt, att jag utslutit den eljest så nödig ansedda löfjorden, men denna är alldeles oduglig, isynnerhet om det är fråga om jordbädd inomhus, så framt den icke är så helt och hållet förmultnad, så att man ej kan upptäcka det allra rin-

gaste af dess ursprungliga beståndsdelar. Finnas deri små qvistar, nötskal och dylikt, som ej äro riktigt förmultnade, så uppstår i dem en svampbildning som meddelar sig åt den öfriga jorden och angriper vinstockarnas rötter, isynnerhet om dessa på ett eller annat sätt tagit någon skada; ja den kan till och med ingå i de friska rot-delarna och döda dem. Om man undersöker sådana jordblandningar efter ett års förlopp, hvartill ej fullt förmultnad löfjord användts, vare sig till vindrifveri eller andra ändamål, äfven vid krukväxtodling, så skall man finna små qvistar och pinnar alldeles öfverdragna med hvitt mögel; detta hvita mögel är just den skadliga svampen. En del växter taga ingen skada deraf, men vinstocken, hvarom nu är fråga, gör det, isynnerhet, som ofvan nämnts, om jordbädden ligger inuti huset, och Engelsmännen, de skickligaste vinodlare i världen, hafva på sista tiden börjat varna för dess användande, och detta är den erfarenhet hvartill äfven jag kommit; jag använder derföre aldrig löfjord till vinstockar, ej heller mycket till andra träartade växter. Till jordbäddar utom hus är den likväl mindre skadlig, men bör dock helst undvikas.

Der huset är färdigt med murning, drainage m. m. och jorden kan införas, väljes dertill en torr dag, ty om jorden införes sur och kladdig, så blir den nästan förderfvad för ett helt år, och man bör ej heller vid inläggningen trampa i jorden, sedan den kommit på sin plats, men man inlägger den 5 tum högre än man önskar att jordbädden framdeles skall bli, ty den sjunker minst så mycket. Detta arbete bör göras på hösten, och då det är färdigt, täckes den utanför lig-gande delen med löf, som vanligt.

(Forts.)

Om två- och fleråriga blomsterväxter för kalljord.

Af G. L—n.

(Forts. fr. nr 3.)

Achillea asplenifolia från norra Amerika har särdeles vackra, rosenröda blommor på 2 å 2 1/2 fot höga stänglar. Förtjenar allmän spridning, isynnerhet derför att såväl blommor som blad äro särdeles användbara i buketter. *A. magna* förekommer i mellersta och södra Europa, blir 2 1/2 till 3 fot hög och har hvita blommor. Af den hos oss på nästan alla torra marker förekommande *A. millefolium* har man i trädgårdar en varietet med mörkt rosenröda blommor, hvilka äro särdeles vackra i buketter. *A. nobilis* och *A. odorata* komma båda från mellersta Europa och äro hvarandra temligen lika. Blommorna äro hvita, hos *nobilis* något gulaktiga, svagt väl-luktande. *A. tomentosa* från södra Europa blir knappt 1 fot hög och har vackra guldgula blom-mor.

Alla dessa sorter växa såsom vilda i mager, torr och stenbunden mark. I trädgårdar användas de på rabatter, hvarest de utan någon vida-

re vård trifvas förträffligt. Hvarje år bör man från de sorter, som genom stoloner hastigt utbre-da sig, med spaden afsticka och undanskaffa det öfverflödiga. Blomma i juli och augusti.

A. Ptarmica och *A. Clavenna*, se under *Ptarmica*.

Acorus. Kalmus (Fam. Aroideæ). Af den hos oss vildt förekommande kalmusroten (*A. Calamus*) odlas i några trädgårdar en varietet med gulbrokiga blad, som dock ej är af synnerligt stort värde för blomsterträdgården. Bättre är den från Kina kommande *A. gramineus*, hvaraf en varietet med brokiga, gräslika blad odlas tem-meligen allmänt. Den förstnämnda sorten trifves bäst i närheten af vatten, den senare är brukbar till infattning af blomstersångar, men måste om hösten upptagas, öfvervintras frostfritt och ut-planteras om våren. Fortplantas genom delning.

Actæa. Paddbär, Christoffersört (Fam. Ran-nunculaceæ). Omkring 6 eller 7 arter odlas af

detta slägte. Nästan alla hafva handlikt delade, ganska vackra blad och pryddiga, hvita, under sommaren framkommande blommor. Den vackraste och oftast förekommande är *A. racemosa* (*Cimicifuga racemosa* eller *C. serpentaria*) som i god jord uppnår en höjd af 4 à 5 fot och hvars rika blomklasar äro verkligt sköna. De eljest i trädgårdar vanligast förekommande arter äro: *A. cordifolia*, *brachypetala*, *japonica* och *palmata*, hvilka i handelsträdgårdarnes kataloger uppföras än under namnet *Actæa* än under *Cimicifuga*.

Med undantag af *A. japonica*, hvars hemland namnet angifver, komma alla de öfriga från norra Amerika, hvarest de växa i skogarne. Fordra i trädgårdar god, humusrik jord, skuggiga lägen och jemn fuktighet. Fortplantas genom delning och frö, som genast efter mognaden bör utsås. *A. foetida*, äfvenledes från norra Amerika, har på senare tiden blifvit mycket rekommenderad åt biodlare. Blomningen börjar tidigt och räcker öfver en månad, under hvilken tid växten flitigt besökes af bien. För öfrigt äro alla sorterna mistänkta för giftiga egenskaper. Den hos oss vilda arten, *A. spicata*, har intet värde såsom blomsterväxt.

Actinella grandiflora är en låg och krypande växt med gula blommor från Klippbergen i Amerika. Hör till familjen Compositæ och skall kunna användas på stenpartier. Dess värde som blomsterväxt hafva vi hittills ej varit i tillfälle att lära känna.

Actinomeris alternifolia, *helianthoides* och *opositifolia* äro nordamerikanska växter af samma familj som föregående. De hafva gula blommor och endast föga värde för blomsterskötseln.

Adenophora (Fam. Campanulaceæ). Ett med Klockblomman (*Campanula*) nära befryndadt slägte, hvaraf omkring 12 à 15 arter odlas i större växtsamlingar. De flesta arterna komma från Sibirien och andra trakter af det nordliga Asien, några få från östra Europa. Blommorna framkomma i juli och augusti, äro klocklika, merendels blå, mera sällan hvita. Såsom vackra arter vilja vi nämna: *A. liliifolia* (hvilken äfven odlas under namn af *Campanula Fischerii*, *slylosa* eller *intermedia*). *A. latifolia*, *tricuspidata*, *Lamarkii* och *coronopifolia*.

Dessa växter användas bäst på rabatter, blifva från 1 till 3 fot höga, fordra en lös, lagom fuktig jordmån samt skydd mot sträng barfrost. Fortplantas genom frö.

Adonis, *Adonis*, gossen i det gröna. (Fam. Ranunculaceæ). Af detta vackra blomsterslägte har man endast en flerårig art, nämligen: *A. vernalis*, hvilken förekommer vild i norra delarne af Asien, äfvensom i mellersta och södra Europa samt hos oss på Gotland, dock endast sparsamt. I god jord uppnår växten nära en fots höjd och utvecklar sig till ganska starka stånd. Dess stora, gula, utmärkt vackra blommor framkomma tidigt om våren, ofta redan i slutet af april. Om man på hösten inplanterar exemplar i krukor och

förvarar dessa frostfritt tills fram i februari, då de ställas i ett några grader varmt rum eller växthus, kan man med lätthet få dem att blomma ett par månader tidigare. Fortpl. genom delning och frö, som dock bör utsås genast efter mognaden, hvarförutan det icke gror. Denna växt är förtjent af den allmännaste spridning.

Adoxa moschatellina, Muskottblomster, Däsmeknopp. (Fam. Adoxeæ). Denna lilla planta utmärker sig hvarken för prälände blommor eller särdeles vackra blad, hvarföre mången kanske förundrar sig öfver att finna den här upptagen, synnerligast som den temligen allmänt växer vild bland det nedfallna löfvet i skogarne; men emedan både dess små gröna blommor, hvilka vissa år utvecklas redan i början af april, och äfven bladen sprida en mild och behaglig muskuslukt och med fördel kunna användas i fina buketter, samt enär växten håller till godo med hvilken skuggig plats som helst, t. ex. under en häck eller under några buskar och der sköter sig sjelf, hafva vi ansett oss icke böra förbigå den. Växten är för öfrigt intressant därför, att botanisterna länge varit oense om till hvilken familj den egentligen hör och därför att den nu bildar en egen familj, som utgöres endast af ifrågavarande lilla planta.

Agropodium. Käringkål, Djurkål, (Fam. Umbelliferæ). Af den vanliga *A. Podagraria*, som ofta är ett af trädgårdarnes aldra besvärligaste ogräs, har man en varietet med vitbrokiga blad, som visserligen kan vara intressant för älskare af abnormiteter, men af intet värde för blomsterträdgården. Växten har dessutom en ofantlig förmåga att fortplanta sig och blir nästan omöjlig att utrota, der den en gång tagit öfverhand.

Agrimonia. Åkermönja, Småborre. (Fam. Rosaceæ.) 3 à 4 arter odlas stundom i trädgårdar, deribland äfven de tvänne hos oss vildt växande *A. Eupatoria* och *odorata*. Alla arterna hafva i axform ställda, gula, stundom svagt väluktande blommor, men för öfrigt sakna de allt värde för blomsterträdgården.

Agrostemma, se under *Lychnis*.

Agrostis. Hven. (Fam. Gramineæ.) Bland gräsen finnas åtskilliga fleråriga sorter som för sina dekorativa egenskaper väl förtjena att upptagas bland prydnadsväxterna. Storväxta sådana, såsom det bekanta prairiegräset (*Gynnerium*), sockerhirsens och maisen kunna användas i bladväxtgrupper under det de småväxta arterna ofta med fördel kunna begagnas till infattning af såväl bladväxt- som blomstergrupper. Utmärkt vackert är äfven att bilda en och annan grupp endast utaf gräs och kan man härtill använda en eller flera sorter, hvilket man finner vara vackrast. Användas flera grässlåg så är det nödvändigt att känna till de olika sorternas höjd och egenskaper för öfrigt. På flera ställen i utlandet, t. ex. i Erfurt, utgör torkning och färgning af gräsblommor i alla möjliga kulörer en ganska betydande industri och derifrån försändas sådana i stora

massor till nästan alla länder. Dessa blommor användas tillsammans med andra, likaledes torkade blomstersorter, till vinterbuketter, kransar o. s. v. Alla prydnadsgräsen trivas bäst i en lös och god jordmån på mot starkaste solen skyddade ställen. Af ifrågavarande slägte finnas ett ej ringa antal fleråriga arter, bland hvilka vi såsom särdeles vackra vilja nämna: *A. abyssinica*, *argentea*, *dispar*, *alba-gigantea*, *spicata*, *versicolor* och *stevenii*.

Aira. Ängståtel. (Fam. Gramineæ.) Äfvenledes ett grässlägte, innehållande flera arter som på nyssnämnda sätt förtjena användas. Den på alla ångar o. s. v. förekommande tuftåteln (*A. caespitosa*) blir 3 å 4 fot hög och har stora, grå eller bruna, vackra blomvippor, hvilka äro särdeles vackra i buketter. Till samma ändamål passa *A. bottnica*, *juncea*, *mollis* och *coerulea*. Af den sistnämnda odlas äfven en form med brokiga blad. (Forts.)

Melonodling.

(Slut fr. nr 3.)

Förutom det onödiga uppoffrandet af strö, bidraga strövallarna att öka bänkens förut befintliga värme och påskynda derigenom hans hastigare bränning, hvarföre strövall först då är nödig, då bänkens värme är i aftagande. Vid strängare köld deremot, är det nödigt skydda kanterna med litet halm e. d. Genom detta förfarande besparas icke så litet arbete och strö.

Då melonplantans rötter hunnit kanterna af jordlisten, utflyttas de ditsatta krukväxterna till någon senare lagd bänk, hvarefter på sidorna om den förut nämnda listen inlägges upptinad jord till erforderlig höjd, bestående af lerhaltig grästorfjord, som året förut blifvit uppskuren till 2 å 3 tums djup på någon bördig åker eller betesmark. Torfvorna inläggas hela, med gräs-sidan vänd nedåt. Då man använder fast, lerhaltig jord, behöfver man aldrig befara att rankorna växa för mycket, hvilket uti lättare jord vanligen är förhållandet, och plantorna blifva i fast jord deremot alltid mera benägna att sätta frukt. Sedan de båda rankorna utvecklade tre blad, afnyes toppen. Från de bibehållna lederna utväxa vanligen två rankor, således fyra på hvarje planta. Skulle flera visa sig, afnyes de vid sitt ursprung. På dessa rankor framkomma blommor, hvaraf hanblomman vanligen visar sig först och skiljes lätt från honblomman genom frånvaron af fruktämne. Hanblommorna borttagas tills hon- eller fruktblommorna visa sig, då de förra äfven bibehållas för befruktningen. Honblomman igenkännes lätt innan blomman utvecklar sig, på det då redan till en half tum utväxta fruktämnet. För att vara säker på att hvarje honblomma, som man önskar bibehålla, blir befruktad, är en konstlad befruktning nödig. Då både han- och honblommor äro fullt utbildade, afnyes en hanblomma, hvarpå blomkalken tillbaka viktes samt instickes i honblommans kalk. Detta företages bäst midt på dagen, då det är klart väder, emedan blomman då är mest emottaglig för befruktningen. Meloner kunna lika väl som andra växter befrukta sig sjelfva, men som ofvan beskrifna sätt är ett jernförelsevis ringa besvär, samt leder säkrare till målet, torde detsamma icke vara att förakta. Så snart frukten visar sig gå till, afnyes toppen på rankan, tre led ofvanför fruktämnet. Skulle mer än ett

fruktämne visa sig i samma led, lemnas endast ett kvar, och bör man isynnerhet på de större sorterna icke lemna mer än två frukter på hvarje ranka, således åtta under hvarje fönster. Af dem, som hafva smärre frukter, kan man bibehålla flera. Från samma bladvinkel, som en frukt utgår, kommer alltid en ranka, hvilken bör afnyas då den skjutit en led, emedan den i annat fall leder näringen från frukten, hvarigenom den gulnar och affaller. Sedan fruktsättningen lyckligen försiggått, under hvilken tid noggrannaste tillsyn fordras, har man endast att borttaga alla öfverflödiga rankor på 1 å 2 leder när, för att förekomma trängsel. Vanligtvis växa de icke heller efter fruktsättningen mycket på rankorna. Då frukterna blifvit något försigkomna, läggas glas- eller tegelpannbiter under dem, för att hindra dem från att ruttna. Under första periodens af sin växttid behöfva melonplantorna icke mycket vatten, men då någon gång sådant tarfvas, företages vattningen på morgonen, en solklar dag, med sommarljumt vatten. Då luften blifvit mera varm och torr öfverspritas plantorna en gång hvarje eftermiddag med klart vatten, hvarefter luften tillslutes. I allmänhet böra meloner vattnas mycket sparsamt tills fruktsättningen försiggått, och under blomningen upphöres med spritningen. Men sedan plantorna satt frukt böra de erhålla rikligt med vatten, och är det af mycken vikt att gifva dem gödselvatten, dock ej för mycket starkt, 1 å 2 gånger i veckan, hvarvid noga iaktages att icke gödselvatten kommer på blad och rankor. Derefter bör alltid en öfversprutning med klart vatten äga rum. Vid så väl vattning som spritning iaktages att icke något vatten kommer på plantans rothals. Då frukten är fullväxt upphöres med vattningen och inemot dess mognad äfven med spritningen. Det säkraste kännetecknet, att en melon är mogen, är att den börjar spricka kring stjelkfästet. De flesta meloner hafva en angenäm lukt, hvilken först vid mognaden förnimmes.

Då alla meloner under något fönster äro aftagna, bör man, för att ånyo få en skörd, vattna bänken grundligt, bortskära alla torra blad och rankor, uppblanda strövallarna med halfbrunnet strö samt gifva plantorna helt litet luft och en lindrig skugga, hvarefter de ånyo börja växa och

blomma. De behandlas sedan på samma sätt som förut är nämndt. Att vattning och spritning inskränkes i mån af fuktig väderlek, faller af sig sjelft, och kan äfven denna andra skörd i de flesta fall blifva mogen. I annat fall begagnas denna efterskörd till syltning.

Hvad luftningen för melonbänkar beträffar, kan ej något bestämdt derom uppgifvas, utan måste man rätta sig dels efter den yttre luften, dels efter bänkens värme. En ledning kan der-till likväl gifvas, att alltid insläppa luft så tidigt på morgnarna som möjligt, såväl under fuktig som torr väderlek, äfven då den yttre tempera-turen ej tillåter att hafva luft någon längre tid på dagen. Deremot bör man tillsluta luften ti-digt på eftermiddagen. Vid kallt och blåsigt väder med sol, hvilket ofta inträffar på våren, är det bättre att gifva plantorna en lindrig skugga

och mindre luft, samt alltid undvika att låta den blåsiga luften direkte intränga i bänken, hvilket hindras genom att lägga mattor vid den sida man har luftöppningen, eller att öppna luften på motsatt sida af vinden. Kort före och under blomningen bör man insläppa så mycket luft som den yttre mildare eller kyligare luften till-låter. För att undvika den för växtligheten skad-liga insekten, röda spinn (*Acarus telarius*), får aldrig luftning försunmas under soligt väder. Innesluten varm luft under stark sol tyckes, be-synnerligt nog, vara tillräcklig att framkalla den. Då den en gång infunnit sig, lyckas det knappast att fullkomligt utrota densamma. Det har visserligen uppgifvits att spritning midt på dagen, under stark sol, skulle vara tillräckligt att fördrifva honom, men detta har befunnits icke hålla streck. C. A. Lindblad.

Om artificiella gödningsämnen.

Af O. Nylander.

Växternas och de särskildta växtorganernas beståndsdelar kan man säga utgöras af socker-artade, fettartade, ägghvitartade och mineraliska ämnen. Utan att uppehålla oss vid de tre för-sta grupperna eller de *organiska* växtbestånds-delarna, vilja vi i det följande söka i korthet framställa några betraktelser med afseende på den sistnämnda afdelningen, eller de ämnen af *oorganisk natur*, hvilka återstå efter växternas förbränning och således utgöra deras askbeståndsdelar.

Det är först på senare tider, dessa askbe-ståndsdelar tillvunnit sig en större uppmärk-samhet, sedan man lyckats med bestämdhet å-dagalägga, att de ej äro blott *tillfälliga* inbland-ningar, hvilka växterna med den egentliga när-ingssaften, utan tvärtom äro *väsentliga* och alldeles *nödvändiga*, om växterna skola kunna normalt utveckla sig till rot, stängel, blad, blom-ma och frukt. Fastän de olika åsigtterna, hvilka tid efter annan gjort sig gällande i denna fråga och dess historiska utveckling, ej ligga inom området för denna lilla uppsats, torde dock i största korthet böra framhållas hvad som kan tjena till belysning af frågans nuvarande stånd-punkt.

De första analyser, som företogs å kultur-växterna med afseende på deras askbeståndsde-lar, visade, att dessa senare ej blott utgjorde en jmförelsevis ringa del af växtmassan, utan äf-ven varierade, såväl till mängd som beskaffenhet, hos olika växter. Här af ville några draga den slutsats, att de mineraliska ämnena voro för växten alldeles oväsentliga och utan inflytande på dess lif och utveckling; andra deremot an-sågo, att vissa mineralämnena voro behöfliga för ett slags växter, andra för ett annat. — Fort-satta undersökningar visade dock snart, att askans olikhet ej var uteslutande beroende på de skilda växtslag, efter hvilkas förbränning den utgjorde

en återstod, utan ofta kunde vara föranledd af de olika jordmåner, från hvilka växterna hämtat sin näring. Man fann nämligen ofta större olik-het mellan askan efter *samma slags* växter, vuxna på skilda ställen, än hvad fallet var med den mineraliska återstod, som erhöles efter förbrän-ning af de mest *skilda* slags växter, vuxna på *samma* jordmån. Detta gaf ytterligare stöd åt den åsigtten, att de oorganiska ämnena borde betraktas blott såsom tillfälliga växtbeståndsde-lar. Man hade visserligen vid alla hittills ut-förda växtanalyser funnit några mineraliska äm-nen, hvilka *alltid* förekommo till större eller mindre del i alla växter och växtdelar; men det var först den så kallade »vattenkulturen» för-behållet att visa, det dessa oorganiska ämnen utgjorde verkliga näringsämnen för kulturväx-terna, och att dessa senare voro beröfvade ett eller annat af de för deras fullständiga utveck-ling nödvändiga vilkoren, såvida jorden led brist på något eller några af dessa mineralämnena.

Sedan vigten af de oorganiska växtnäring-s-ämnen blifvit genom vetenskapliga forskningar tillfullo ådagalagd, sökte man naturligtvis snart att tillgodogöra sig den sålunda vunna kunskapen, genom att tillämpa densamma vid det prak-tiska jordbruket. För detta ändamål måste lik-väl först en mängd jordundersökningar företagas och dessa ledde till det resultat, att några af de väsentliga mineraliska växtnäring-s-ämnena förefunnos i nästan alla jordarter, till den myc-kenhet och i sådant tillstånd, att växterna derifrån kunde hämta fullt ut, hvad de för sin ut-veckling behöfde, men att deremot ett motsatt förhållande egde rum med andra af berödda äm-nen, tillfölje hvaraf dessa senare måste på ett eller annat sätt tillföras jorden. Detta sålunda påvisade förhållande har föranledt framträdan-det af de så kallade artificiella eller koncentre-rade gödningsämnena, och det är redan allmänt

bekant, till hvilken grad dessa motsvarat det förtroende, man redan på förhand kunde vara böjd egna dem, och hvilka förvånande resultat man mångenstädes uppnått genom deras ändamålsenliga användning vid bedrifvandet af det egentliga jordbruket.

På sista tiden har dock intresset för här afhandlade fråga ej blott tilltagit i utomordentlig grad hos de egentliga jordbrukarne, utan äfven spridt sig till odlarne af sådana växter, hvilka särskildt räknas till trädgårdsväxterna, och hvilkas behof af oorganisk näring är lika stort och hufvudsakligen enahanda som deras, åt hvilkas odling landtbrukaren i främsta rum-

met egnar sina omsorger. De förfrågningar i hithörande ämnen, hvilka redaktionen af denna tidskrift fått mottaga från en mängd i skilda delar af landet bosatta trädgårdsodlare, vittna mer än tillräckligt om tillvaron af ett sådant intresse; men omständigheterna tillåta ej, att hvar och en af de framställda frågorna särskildt upptages till besvarande, hvarförutom många af desamma äro af den natur, att något kort och bestämdt svar ej kan gifvas. utan måste detta affattas mera allmänt och så, att det kan ega någon tillämplighet vid flera tillfällen, der förhållandena äro hvarandra liknande.

(Forts.)

Minneslista för trädgårdsodlare i april 1871.

Krukväxterna. I den mån solen stiger högre och luften blir varmare, tillsläppas växterna rikligare med frisk luft, vattningen och spritningen sker ymnigare, hvarjemte under klara dagar anbringas en lätt beskuggning under den tid på dagen solens verkan är störst.

Såning af köksväxtfrön. Har man i förra månaden icke utsått frön af mejram, timjan, purjo, selleri, kronärtskockor etc. på bänk, måste det nu ofödrörligen ske. På kallbänk eller i lafvar på södra sidan af en vägg e. d. säs hvitkålsfrön och frön af andra kålsorter så tidigt det låter sig göra, på det plantorna må bli tillräckligt försigkomna till utplantering i slutet af maj eller första dagarna af juni. På kalljord säs så snart jorden blir tjenlig att bearbeta, i denna eller nästa månad: arter, lök, välska bönor, persilja, dill samt alla öfriga köksväxter som skola säs tidigt på våren. Turkiska bönor

kunna deremot icke säs förr än mot slutet af maj.

Såning af blomsterfrön. I början af månaden säs på bänk dels sådana som man vill ha tidigt i blomning, dels sådana som behöfva säs tidigt för att vinna nödig utveckling, t. ex. löfkojor, balsaminer, lobelior, lejongap, *Phlox Drummondii*, *Ricinus*, *Salpiglossis*, *Scabiosa atropurpurea*, *pensées*, m. fl. De flesta öfriga säs längre fram i senare delen af månaden. De blomsterfrön som skola säs på kalljord, utsås så snart jorden blir tjenlig till bearbetning för sådden.

Diverse arbeten. *Dahlier*, *gladioler* o. d. sätas till drifning; *gurklistor*, för så vidt man har tillfälle att förse dem med fönster, läggas; *träd och buskar* plantera så snart jorden der till är tjenlig; *plantor på bänk* skolas; *gräsplaner* rengöras och det gamla torra gräset afbrännes; *gångarne* sandas m. m.

E. L.

Kortare uppsatser och notiser.

Berättelse om Gartnersällskapets verksamhet under 1870. (Afgifven vid årssammankomsten i sistl. februari af sällskapets ordförande N. J. Ericsson.) Enligt våra stadgars föreskrifter åligger det mig att vid vår högtidsdag eller årssammankomsten i februari afgifva en kort berättelse om sällskapets verksamhet under det förlutna året. Mycket är visst icke att anföra härom denna gång. Ett för sällskapets bestånd och framtida utveckling viktigt arbete är dock utfördt under året, nämligen omarbetningen af våra stadgar. Detta arbete var af nöden påkalladt, emedan de gamla uti sina föreskrifter ej numera kunde anses fullt lämpliga. Mätte de nya blifva oss till nytta och föra sällskapet närmare till målet för sitt sträfvan.

Under år 1870 hafva 14 sammankomster hållits, således 2 utöfver de 12 ordinarie, som våra stadgar föreskrifva. Troligen är det för sällskapets samtliga medlemmar lika klart som för mig, huru vi med vårt gemensamma sträfvan sökt fullgöra föreskriften i våra stadgars första paragraf, nämligen »att underhålla ett närmare samband trädgårdsmästare emellan, för att genom meddelande af hvarandras idéer och erfarenheter m. m. befrämja ömsesidigt fortskridande och förkofran i yrket.» och kan det vara både intressant och lärorikt för oss alla att gemensamt vid början af ett nytt år kasta en blick tillbaka på det förlutna, för att undvika hvad som hotat att afleda oss ifrån och eftersträfvat det som förer oss närmare vårt utstakade mål.

Af våra sommarutflygter var den första till Haga den 12 juni, den andra till hr Källander i Bergjanska trädgården samt enkefru Berggrens trädgård den 3 juli, den tredje till Ulriksdal och Kefvinge den 7 augusti. Tvänne tillämnade längre utflygter, till Rosersberg den 17 juli och till Upsala den 4 september,

blefvo inställda i anseende till det fåtal ledamöter, som infunnit sig att deltaga i desamma.

Extra sammankomsten den 25 mars var afsedd för genomseendet af sällskapets egna samt af ledamöter välvilligt lemnade bidrag af böcker och planschverk.

Vår boksamling har under loppet af året blifvit tillökad med flera värderika arbeten, förutom de periodiska skrifterna. Denna torde numera, på samma gång den är vår dyrbaraste egendom, äfven vara en af de rikhaltigaste i sitt slag, som här på platsen finnes.

Af våra förhandlingar har det som ansetts lämpligt att offentliggöras blifvit öfverlemnadt till redaktionen af Tidning för trädgårdsodlare.

Detta är den korta berättelse jag har att afgifva. Mätte sällskapet hädanefter såsom hittills oafslutat sträfva till det mål som utgör ämnet för dess verksamhet. Mätte detta ske på samma sätt som förut, med enighet samt fördragsamhet med olika åsikter, som alltid kunna och böra sammanjemkas för att deraf finna det rätta. Mätte vi hvar för sig ihågkomma det värde som dessa våra sammankomster ega, icke allenast för oss sjelfva utan äfven för den goda sakens skull. Ingen kan hafva lärt eller hört så mycket, att han icke behöfver veta mera, och det är just genom utbyte af erfarenheter och åsikter, som man kommer åtminstone närmast målet, och detta mål är ju för oss alla så kärt, nämligen att gifva våra bästa krafter åt det yrke, som vi älska och egna oss åt och att med arbete och flit afvinga vår gemensamma moder, jorden, så rika skördar som möjligt, till gagn och bättnad för oss sjelfva, till heder för vårt yrke och till prydning för fädernejorden.

Om uppdraging af melon- och åtskilliga andra

plantor. Med anledning af artikeln om Melonodling i Tidning för trädgårdsodlare, som influtit i marshäftet detta år, tager jag mig friheten meddela följande, rörande uppdragning af gurk- och melonplantor:

För två år sedan byggdes härstädes en s. k. kast för öfvervintring af krukväxter. Öfver sjelfva ugnen, sedan hvalfvet blef hvälft och ofvanpå afplanerat, lät jag anbringa längs ugnen fyra rader på kant stående tegelstenar, så långt från hvarandra, att det blef 9 tums mellanrum mellan hvarje rad, hvarpå ytterligare lades en botten af tegelsten. Dessa rör leddes så att deras mynningar eller ändar är i beröring med sjelfva kanalen. Ofvanpå denna plan är en 8 tums djup låda, försedd med ett fönster. Lådan är till 5 tums djup fylld med sågspån, hvaruti krukor och fröfat nedsättas. Uti denna s. k. kur har jag med fördel bland andra saker äfven uppdragit gurk- och melonplantor, med ytterst liten eldning har jag lätt att få den värme grad som erfordras för dessa plantors utveckling. Den enda olägenhet som uppstår vid användandet af denna inrättning till melonkur, är att jorden lätt torkar i krukorna; men detta är naturligtvis också lätt hjälpt med att en och annan gång vattna plantorna.

Under en vinter, dylik med den innevarande, som har varit allt annat än lämplig för uppdragning af dylika för kyla och fuktighet ytterst ömtåliga plantor, är denna enkla inrättning snart sagdt oundgänglig.

Man är vid användandet af denna oberoende af väderleken, hvilket, som bekant, icke är fallet då man nödgas vistas i det fria med sin melonkur, då kanske oftast inträffar, synnerligast vid stark storm och kyla, att hela ströbädden kan frysa igenom. På landet har man också vanligen bättre tillgång på ved än strö, och tyckes derfor en dylik inrättning böra vara att rekommendera.

Jag har derjemte för mycket tidigt behof uppdragit plantor af spenat, rädisor, sallat, persilja och selleri och sedermera utplanterat dem på drifbänk. För mycket tidigt behof brukar jag af spenat och rädisor uppdraga plantor och sedan plantera dem i bänk. Härigenom vinnes den fördelen, att jag ej behöfver lägga bänken så tidigt, emedan plantorna i alla fall under tiden tillväxa och dessutom bli, beträffande rädisor, dessa mycket förr matnyttiga, än om jag sår dem direkt i bänken. Spenaten åter blir ovanligt stor, då den planteras, emot då den säs, emedan plantorna i förra fallet komma att stå betydligt glesare och genom omplanteringen få kraftigare rötter. Om rädisplantorna skulle vara något långa, har jag planterat dem så djupt som till örtbladen, och detta har ej haft annat till följd, än att rädisorna blivit något långa. (Det är endast runda månadsrädisor jag använt här till.) Detta gäller naturligtvis der dylika saker odlas i mindre skala, skall man bedrifva spenat och rädisodling i större omfång på bänk, får man nog begagna sig af det hittills brukliga, näml. att så fröen i bänkar. Sticklingar af erikor, burxbom, Diosma alba, m. fl. andra växter, har det lyckas utmärkt bra att få rot på i denna kur.

Fogelsta i mars 1871.

G. R. Karlström.

Sveriges införsel och utförsel af trädgårdsprodukter åren 1868 och 1869. *Införsel 1868.* Anis 78,869 skålp.; blommor, naturliga, för 405 rdr; d:o, torkade, för 1,092 rdr; blomsterlökar för 12,105 rdr; buskar för 106 rdr; bönor 616,683 skålp.; champignoner 487 skålp.; eider på fat 171,971 skålp.; d:o på buteljer 27 knr; cikorierot 1,324,006 skålp.; fenkol 81,500 skålp.; frukter och bär, friska, 3,251 centner; d:o, sjöskadade, för 174 rdr; d:o, inlagda 8,146 skålp.; d:o, torkade 25,706 skålp.; frö, kanarie, 68,257 skålp.; blomster- och trädgårdsfrö 129,201 skålp.; d:o, sjöskadadt, för 17 rdr; hvitbetsfrö 13,526 skålp.; frön ej specificerade 70,969 skålp.; grönsaker, friska, 1,403 centn.; d:o, inlagda, 703 skålp.; d:o, torkade, 2,191 skålp.; humle 3,272 centner; kaffesurrogat (bränd och malen cikoria?) 3,085 skålp.; koriander 3,951 skålp.; kummin 96 centner; lök 123,489 skålp.; nötter, hassel- och val-, 105,030 skålp.; plantor för 14,256 rdr; plommon, bruneller och sviskon 632,886 skålp.; d:o, sjöskadade, för 59 rdr; senap, omalen, 14,847 skålp.; d:o malen och preparerad, 13,065 skålp.; tobak, oarbetad, blad 4,271,366 skålp.; d:o, sjöskadade, för 578 rdr; d:o stielk, 1,654,041 skålp.; d:o arbetad, 82,387 skålp.; träd, friska, för 15,581 rdr; och vindruvur 8,457 skålp.

Utförsel 1868. Blommor, torkade, för 140 rdr; bönor 950 skålp.; frukter och bär, friska 3,519 centner; d:o torkade, 38 skålp.; frö, blomster- och trädgårds- 68 skålp.; d:o, hvitbets-, 1,100 skålp.; d:o, ej specificerade, 7,100 skålp.; grönsaker, friska, 57

centner; d:o, inlagda, 20 skålp.; humle 27 centner; lök 556 skålp.; plantor för 902 rdr; senap, malen och preparerad, 632 skålp.; tobak, arbetad, 1,476 skålp.; träd, friska, för 1,765 rdr och vindruvur 30 skålp.

Införsel 1869. Anis 79,639 skålp.; blommor, naturliga, för 208 rdr; d:o, torkade, för 1,562 rdr; blomsterlökar för 18,434 rdr; buskar för 308 rdr; bönor 353,471 skålp.; champignoner 482 skålp.; eider på fat 252,368 skålp.; d:o, på buteljer, 41 knr; cikorierot 1,794,929 skålp.; fenkol 97,020 skålp.; frukter och bär, friska, 2,603 centner; d:o, inlagda, 5,829 skålp.; d:o, torkade, 28,301 skålp.; frö, kanarie, 92,968 skålp.; d:o, sjöskadadt, för 222 rdr; blomster- och trädgårdsfrö 94,877 skålp.; hvitbetsfrö 15,439 skålp.; frön, ej specificerade, 48,446 skålp.; grönsaker, friska, 1,452 centner; inlagda, 380 skålp.; torkade, 2,543 skålp.; humle 3,451 centner; kaffesurrogat 2,083 skålp.; koriander 6,916 skålp.; kummin 66 centner; lök 73,902 skålp.; nötter, hassel- och val- etc. 90,266 skålp.; plantor för 16,046 rdr; plommon, bruneller och sviskon 733,241 skålp.; senap, omalen 36,017 skålp.; malen och preparerad 11,910 skålp.; tobak, blad 4,315,589 skålp.; d:o sjöskadadt för 7,631 rdr; tobaksstielk 1,522,888 skålp.; tobak, arbetad 85,006 skålp.; träd, friska, för 8,046 rdr och vindruvur 12,357 skålp.

Utförsel 1869. Blommor, torkade för 10 rdr; blomsterlökar för 55 rdr; frukter och bär, friska 3,145 centner; torkade 115 skålp.; blomster- och trädgårdsfrön 565 skålp.; frön ej specificerade 476 skålp.; grönsaker, friska 64 centner; humle 30 centner; kaffesurrogat 200 skålp.; kummin 551 centner; lök 37 skålp.; nötter, hassel-, val- etc. 140 skålp.; plantor för 1,951 rdr; senap, omalen 1,500 skålp.; d:o malen och preparerad 1,864 skålp.; tobak, arbetad 2,763 skålp.; träd, friska för 1,007 rdr och vindruvur 15 skålp.

Annonser

emottagas till införande mot 12 öre pr petitråd. För gröfre stilsorter betalas i mån af det utrymme de upptaga. Annonserna måste, för att kunna inkomma i något visst nummer, vara komna redaktionen tillhanda den 10:de i föregående månad.

E. Wilh. Tjäders fröhandel är i huset n:o 1 Stora Nygatan 1 trappa upp, midt emot Elektriska Telegrafstationen.

Kataloger såväl öfver Frö- som Trädskolealster och Dahlier utdelas gratis.

Fröhandel.

Trädgårds-, Träd och Blomsterfrön samt Åkerbruksfrön, friska och pålitliga till utsäde, såväl i större som mindre partier, till billiga priser, i undertecknads, sedan 32 år bestående fröhandel, och hvaröfver prisförteckning på begäran kostnadsfritt erhålles.

Likaledes finnes ett godt urval af **Frukträd, Parkträd, Buskväxter** och **Törnrosor** m. m., hvaröfver särskild prisförteckning utkommit.

Helsingborg i Januari 1871.

N. P. Jensen.

Det förste Blomstergartneri

i Norge, der giver et udmærket Nettoudbytte, er paa Grund af Eierens Fraflyttelse tilsalgs for meget billig Priis og paa lempelige Vilkaar. Gartneriet overdrages Kjøberen i fuld Drift og med Komplet Beholdning af Planter og Inventarium. Overretssagførererne Nansen & Dahl Kirkegaden 26 Christiania.

Innehåll.

Fruktdodling inomhus. — Om två- och fleråriga blomsterväxter för kalljord, (forts.). — Melonodling (slut). — Om artificiella gödningsämnen. — Minneslista för trädgårdsodlare i april 1871. — Berättelse om Gartnerisällskapets verksamhet under 1870. — Om uppdragning af melon- och åtskilliga andra plantor. — Sveriges införsel och utförsel af trädgårdsprodukter åren 1868 och 1869.

STOCKHOLM, SIGFRID FLODINS BOKTRYCKERI, 1871.